

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL [REDACTED]
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIE Nr. [REDACTED]

Ședința publică de la 08 Aprilie 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE [REDACTED]

Judecător [REDACTED]

Judecător [REDACTED]

Grefier [REDACTED]

La ordine a venit spre soluționare recursul promovat de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE [REDACTED] în nume propriu și pentru ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE PENTRU CONTRIBUABILI MILOCII [REDACTED] împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] din 30 noiembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Neamț în dosarul nr. [REDACTED] 2008, în contradictoriu cu intimata S.C. [REDACTED] S.R.L. [REDACTED] având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La primul și al doilea apel nominal făcut în ședința publică au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează instanței că la data de 6 aprilie 2010 s-a depus la dosar întâmpinare din partea intimatei, după care :

Instanța constată că recursul se află la primul termen de judecată, declarat și motivat în termen, potrivit art. 17 din Legea nr. 146/1997 scutit de plata taxelor judiciare de timbru.

Nemaifind chestiuni prealabile și față de împrejurarea că prin cererea de recurs s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă, constată cauza în stare de judecată și trece la deliberare.

CURTEA

- deliberând -

Asupra recursului contencios administrativ fiscal de față constată următoarele :

Prin sentința civilă nr. [REDACTED] 30.11.2009 pronunțată de Tribunalul [REDACTED] în dosarul nr. [REDACTED] 2008 a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L. [REDACTED] în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijloci prin Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTED] și Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTED] fiind anulat punctul 3 din cuprinsul deciziei nr. [REDACTED] 23.09.2008 și desființate din cuprinsul deciziei de impunere obligațiile fiscale

suplimentare reprezentând impozit pe profit în sumă de [REDACTED] lei și majorări de întârziere aferente în sumă de [REDACTED] lei.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele :

În urma controlului fiscal, autoritatea publică a impus reclamantei obligații fiscale suplimentare determinate de recalcularea rezultatului fiscal. Motivul impunerii suplimentare îl constituie faptul că reclamanta a înregistrat suma totală de [REDACTED] lei în contul 472 reprezentând venituri în avans. Potrivit organului fiscal această sumă reprezintă venituri ale activității curente și nu „venituri în avans” și ar fi trebuit să fie înregistrată în contul 704-venituri din exploatare. Potrivit organului fiscal suma reprezintă venituri realizate în exercițiul curent dar care privesc exercițiile financiare următoare. Reclamanta susține că suma de [REDACTED] lei nu trebuia impozitată.

Instanța a constatat că acțiunea reclamantei este întemeiată fiind admisă pentru considerentele care urmează:

Instanța a apreciat drept pertinente concluziile din raportul de expertiză contabilă pe care și le-a însușit.

Reclamanta a încasat într-adevăr o sumă însă aceasta nu reprezintă un venit, ci o încasare. Venitul propriu-zis îl reprezintă diferența între suma încasată și cheltuielile de producție necesare obținerii acestuia. Reclamanta nu a prestat încă activitatea de transport pentru care s-a obligat contractual și pentru care a primit în avans suma de la client. Numai după prestarea activității de transport există posibilitatea scăderii cheltuielilor de transport din suma primită în avans pentru a se putea stabili venitul impozabil rezultat ca diferență între suma încasată și cheltuieli.

Potrivit concluziilor expertului contabil, înregistrarea în contul 472- venituri înregistrate în avans nu este considerată ca fiind proprie actului comercial ce face obiectul analizei deoarece natura încasării nu este cea a unei prestații certe, omogene ca intensitate și valoare în timp și desfășurată pe parcursul mai multor exerciții financiare (abonamente, chirii și alte asemenea), ci o prestație care va fi executată în funcție de necesitățile clientului. Veniturile obținute din activitatea economică sunt cele înregistrate în urma prestării serviciului contractat, iar sumele înregistrate în contul venituri înregistrate în avans nu sunt venituri ci încasări. În cazul în care nu sunt prestate servicii care să acopere valorile înregistrate în contul de regularizare 472- clientul reclamantei va reclama în calitate de creditor returnarea acestor sume.

Avansurile primite, potrivit expertului contabil (fila 239), trebuiau înregistrate în contul de terți - 419 clienți creditori, iar rulajul acestor conturi nu este venit impozabil.

Susținerea părții conform căreia plățile efectuate în avans sunt de fapt plăți pentru servicii prestate este doar o presupunere neconfirmată de probe de către autoritatea fiscală.

Pentru motivele de mai sus, instanța a reținut că avansurile primite de la clienți nu reprezintă venituri impozabile, ci încasări ce obligă la o livrare de bunuri sau o prestare de servicii ulterioare, iar reclamanta nu datorează impozitul pe profit menționat în Decizia de Impunere nr. 6.07.2008, impozit menținut prin Decizia nr. 23.09.2008 și nici accesoriile acestui impozit.

Impotriva acestei hotărâri a declarat recurs, în termen legal, părta Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și pentru Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii, scutit de plata taxei de timbru conform dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997.

În motivarea recursului a fost criticată hotărârea primei instanțe pentru nelegalitate, aceasta fiind dată cu aplicarea greșită a prevederilor art. 19 alin. 1 Cod fiscal, modificat, ale art. 174 alin. 1,2, ale pct. 209 alin. 1 din Reglementările contabile conforme cu Directivele Europene aprobate prin O.M.F.P. nr. 1752/2005 precum și ale art. 1 al. 1 din Legea nr. 82/1991 republicată.

Astfel, suma totală de [redacted] a fost înregistrată de către reclamantă în contul 472 ca venituri înregistrate în avans reprezintă în realitate venituri ale activității curente, având în vedere relațiile contractuale ale S.C. [redacted] S.R.L., care reprezintă principalul client al reclamantei, clauzele contractuale - art. 6 pct. 6.2, respectiv dispozițiile pct. 174 alin. 1,2 din O.M.F.P. nr. 1752/2005, privind înregistrarea în contabilitate a veniturilor în avans, precum și cheltuielile aferente veniturilor realizate. Pe de altă parte, în aprecierea probelor, cât și a situației de drept, prima instanță a reținut doar concluziile expertizei contabile întocmită în cauză, fără a ține seama de constatările, susținerile și obiecțiunile organului fiscal și fără a lămuri problema cheltuielilor înregistrate în cele trei exerciții financiare, mai mari decât veniturile înregistrate, cheltuieli care nu au fost avute în vedere la stabilirea tarifelor și prețurilor practicate, contrar prevederilor art. 1 alin. 1 din Legea nr. 82/1991, republicată.

Legal citată, intimată - reclamantă nu a fost reprezentată în fața instanței, prin întâmpinarea formulată solicitând respingerea recursului ca nefundat, având în vedere că proba cu expertiză contabilă este utilizabilă în soluționarea cauzelor care necesită cunoștințe de strictă specialitate, iar prima instanță a răspuns obiecțiunilor formulate de recurenta - pârta.

Examinând recursul promovat pentru motivele arătate, în condițiile art. 304, 304¹ Cod procedură civilă, instanța îl apreciază ca fiind nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Organul fiscal a stabilit impozitul pe profit și majorările accesorii apreciind că suma datorată de [REDACTED] îi reprezintă în realitate venituri ale activității curente, iar nu venituri înregistrate în avans, cum a susținut intimata – reclamantă. Situația de fapt reținută de organul de inspecție fiscală s-a întemeiat pe împrejurarea că societatea a înregistrat pierderi considerabile, atât contabile, cât și fiscale în cei trei ani consecutivi, 2006 – 2008, fără ca aceste cheltuieli să fie avute în vedere la stabilirea tarifelor și prețurilor practicate în prestarea serviciilor, precum și pe faptul că principalul client al reclamantei, cu o pondere de 95% din cifra de afaceri a acesteia era S.C. [REDACTED] S.R.L., în baza contractului de prestări de servicii nr. [REDACTED] 2005. S-a reținut de asemenea că în acest contract nu se face referire la plata unor avansuri pentru serviciile ce ar urma să fie prestate, dimpotrivă, la art. 6, pct. 6.2 se stipulează că plata serviciilor asigurate se realizează în termen de 15 zile calendaristice de la primirea facturii de către beneficiar.

Această situație de fapt avută în vedere de organul fiscal pentru stabilirea naturii sumelor analizate cu consecințe asupra calculării impozitului pe profit, reprezintă o prezumție simplă de prestare a serviciului de transport contractat și încasare de plăți corespunzătoare. Din probatoriul cauzei, administrat la cererea ambelor părți, nu rezultă că reclamanta ar fi prestat serviciul de transport, ci doar că aceasta s-a obligat la prestarea serviciului pe baza comenzii beneficiarului, sumele încasate în anul 2007, 2008 fiind înregistrate în contabilitatea reclamantei ca venituri înregistrate în avans.

Dispozițiile pct. 174 alin. 1,2 din Reglementările contabile aprobate prin O.M.F.P. nr. 1752/2005 după ce emunță noțiunea de venit în avans, indică, cu caracter de exemplu venituri ce se încadrează în această categorie, fără ca enumerarea să fie limitativă, strict determinată.

De asemenea, împrejurarea că avea client principal pe S.C. [REDACTED] S.R.L. nu confirmă teza prestării serviciilor contractate, ci doar a existenței unei relații contractuale susceptibilă de concretizare în cadrul convenit de părți. Cât privește pierderile înregistrate acestea denotă faptul că serviciile prestate de către reclamantă nu au fost de natură să acopere cheltuielile efectuate, modificarea tarifelor sugerată de către organul fiscal nefiind posibilă decât în condițiile respectării principiului libertății contractuale.

În acest împrejurări, fiind imposibil pentru reclamantă de a face dovada faptului negativ al neprestării serviciului de transport, prezumția simplă, expusă anterior, pe care organul fiscal și-a întemeiat obligațiile stabilite nu este susținută de probatoriul cauzei,

respectiv nu conduce la concluzia că sumele indicate reprezintă venituri ale activității curente, fiind consecința prestării serviciilor contractate.

Nici clauzele contractuale invocate nu susțin această teză, având în vedere faptul că acestea se referă la plata serviciilor asigurate de către reclamantă, iar nu la prestarea serviciilor, executarea serviciilor constituind obiectul altor clauze contractuale, respectiv art.3.5 din contract.

Față de aceste considerente, instanța apreciază că nu sunt incidente dispozițiile privind caracterul impozabil al sumelor încasate în avans de către reclamantă, hotărârea primei instanțe fiind conformă situației de fapt rezultate din probele cauzei.

În consecință, în temeiul art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, va fi respins recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge, ca nefondat, recursul promovat de pârta Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted] cu sediul în [redacted] în nume propriu și pentru Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii [redacted] cu același sediu, împotriva sentinței civile nr. [redacted] din 30 noiembrie 2009, pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted]/2008, în contradictoriu cu intimata S.C. [redacted] S.R.L. cu sediul în [redacted]eanș, str. [redacted]escu nr. [redacted] județul [redacted] și în [redacted]ti, sector [redacted] având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Îrevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 8 aprilie 2010.

Președinte,
[redacted]

Judecător,
[redacted]

Judecător,
[redacted]

